

HARLEQUIN[®]

Ajalooline romaan

*Kapteni
tahtel
vangis*

ANN LETHBRIDGE

Ann Lethbridge
CAPTURED FOR THE CAPTAIN'S PLEASURE
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Michèle Ann Young
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M09262813
ISBN 978-9949-25-441-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Autori märkus

*K*ui ma lugesin lapsena „Aarete saart”, siis meeldis mulle sealt Pikk John ehk John Silver, kuigi ta oli paras kelm. Sestpeale olen ma tahtnud kirjutada piraadilugu, ent regendiajaks* olid piraadid juba nii-öelda ajalugu.

Kaaperdajad erinevalt piraatidest hankisid endale valitsuse litsentsi või lubakirja ja võisid röövida vaenlase laevu, millega tegid vastaspoole elu päris raskeks. Paljud kaaperdajad said uskumatult jõukateks ning tähtsateks meesteks.

Niisiis ma loodan, et te naudite seda mitte just päris tavalist piraadilugu ning leiate, et Michael sobib Alice'ile, isegi kui naine arvab, et ta pole üldse romantiline.

Mulle meeldib, kui lugejad mulle kirjutavad. Kui te soovita saata mõne kirjarea, siis leiate mind aadressil ann@ann.lethbridge.gmail.com ning kui tahate minu raamatutest rohkem teada, siis külastage veebilehte www.annlethbridge.com.

* Regency – ajajärk Inglismaa ajaloos 1811–1820; Briti laiemas kultuuriloos arvatakse sellesse aega ka pisut rohkem viktoriaanliku ajastu eelseid aastakümneid (toim)

Jänuaravaldused

Ühendan selle raamatu oma isale, keda hüüti Peteriks, kuigi see polnud ta pärisnimi. Tema tutvustas mulle Georgette Heyeri kirjutisi, kui olin üsna väike, mille eest olen talle väga tänulik. Ta julgustas mind alati minema tähtede poole, ükskõik kui raske see poleks. Ma tahan tänada Joanne Granti ja ta töökaaslasi Harlequin Booksist, kes raamatuga töötasid ja selle paremaks tegid. Täna oma agenti Scott Eagani ja fantastilisi kriitikuid Maureeni, Mollyt, Maryt, Jude'i ja Theresat, kes näitasid üles lõputut kannatlikkust.

1. peatükk

Lissaboni lähistel. Juuni 1814

Alice Fulton patsutas merevees niisutatud riidelapiga kuivanud verd, mis kattis mehe pruunis käsivarres olevat haava, ja leidis, et selle ravitsemine ei sarnane rebenenud seeliku parandamisega karvavõrdki.

Ta teadis, et teeb sellega valu, ja see muutis suhtumist. Ka laeva kursist kõrvale kaldumine tekitas pinget. Õnneks puhus selges taevas kerge tuul ning laev õõtsus vähe ja purikatus nende pea kohal kaitses neid keskpäevase kuumuse eest.

Alice'i reisikaaslane ja parim sõbratar leedi Selina Albright, kes oli talle vastu tahtmist appi tulnud, silmitses tuseselt merd, justkui sõltuks kogu ta elu sellest.

Alice'i ees tünnil istus ta patsient Perkin, kelle päikesepruunis käsivarres oli kaheksasentimeetrine haav, ent näis, et see ei häirinud meest. Alice ei hakanud mornile mehele, kes seiras laevapõrandat oma jalge ees, ütlema, et see on esimene haav, mille ta kinni õmbleb. Pole vaja meest hirmutada.

Samas näis, et seda tursket meremeest on raske millegagi hirmutada. Isegi praegu oli ta uhke mees, vaatamata

aupaklikult langetatud peale ja habetunud näole, mida varjasid õlgadeni ulatuvad tumepruunid juuksed.

„Millal see juhtus?” küsis naine.

„Eile õhtul enne laevale tulekut,” pomises mees, ilma et oleks pead tõstnud. „Ma ju ütlesin, preili, see on tühi-asi. Ma hoolitsen selle eest ise.”

Alice oli sattunud mehele peale, kui viimane püüdis oma käsivarrehaava teise käega kinni siduda. Sellel kaubalaeval oli laevakokk ühtaegu laevaarst, ent võis arvata, et mees ei suuda oma haava ise kinni õmmelda. „See tuleb kinni õmmelda.”

Perkin vaatas üles ja naine pani tähele, et mehe nägu oli noorem, kui ta oli arvanud, ja kena, kuigi mingil karusel ja sagris moel. Põsed musta habemega kaetud lõua kohal olid päevitunud mahagonipruuniks. Hallika ringiga piiratud erilist värvi türkiissiniste silmade nurkadest jooksid sügavad kortsud. Praegu läikles neis nõrdimus. Või oli see viha? Mees langetas pea, enne kui naine sellest aru sai.

Alice, kes tavaliselt oli tasakaalukas, tundis mingit häirivat rahutust. Mees käis talle närvidele sestpeale, kui tuli Lissabonis laevale ja asus nende koka kohale. Viimane oli sadamakail inimsumma kadunud. Koka vahetus oli laeva meeskonna jaoks kaotus. Perkini päevitunud nahk rääkis selget juttu sellest, mida ta kokakunstist teadis. Naine silmitses mehe suuri tugevaid kauni kujuga käsi, mis lebasid lihaselistel reitel. Vähemalt küünealused olid puhtad.

Aga haav tuli kinni õmmelda, ükskõik kui viletsat toitu Perkins ei valmistanud või kui halb polnud ta suhtumine.

„Oeh.” Selina väristas kergelt õlgu. „Purjemeister peaks selle ära tegema, nagu kapten Dareth käskis,” ütles ta oma tavalisel madalal häälel.

Perkin noogutas selle jutu kinnituseks ja ta silmad sooje-nesid, uidades Selina lopsakal kehal.

Alice oleks tahtnud mehele äiata.

Ta ei suutnud mõista, miks. Polnud meest, kelle silmad poleks särama läinud, silmitsedes Selina tõmmut ilu, samal ajal kui Alice'i ebaküps keha, ebamääraast värvi pruunid juuksed ja pätklipruunid silmad pälvisid harva teise pilgu. Mis oli Alice'it seni täielikult rahuldanud.

„Hodges ei pääse mitme tunni jooksul vahist lahti,” pomes ta, ajades niiti nõela taha. „Mida kauem haav lahti on, seda väiksem on paranemisvõimalus.” Lisaks võis see olla ainus kord, mil ta saab oma teadmisi tegelikkuses kasutada.

„Oled sa kindel, et tead, kuidas seda teha?” Selina hääli värises.

Kindel? Alice vaatas verist haava. Teoreetiliselt küll. Asja praktiline külg oli hoopis teine.

„See sinu huvi kirurgia vastu on tõeliselt õudne.” Selina väristas veel kord õlgu, tehes seda eriti lihvitult.

Vähemasti ei nimetanud sõbranna Alice'i huvi eba-daamilikuks nagu isa. Viimane oli laitnud seda mitme kuu vältel, mil Alice viibis India-reisil käinud laeval, kus neiu polnud midagi muud teha kui jälgida laevaarsti tööd. Kui Alice oli üheksane, oli ta laevaarsti lausa armunud. Aga tõelise armumisega oli hoopis teine lugu.

„Valmistu kääre ulatama. Ja ära vaata. Ma ei taha, et sa minestad.” Taevane arm, Alice kartis, et võib isegi ära minestada.

Ta pani nõelad valmis.

Mööda selgroogu jooksid torked alla. Rindade vahelt nirisev külm higi kleepus peopesadele. Nõel oli justkui vagel laevakuivikus ja tahtis sõrmede vahelt ära libiseda.

Kas nüüd või mitte kunagi, Alice. Ta hingas sügavalt sisse. Laev hakkas õõtsuma. Ta lõi vaaruma.

Perkins sirutas välja käe. Haaras Alice'il randmest. „Rahu, preili.”

Mehe käsi oli soe, tugev, paksunahaline. Puudutus põletas. Ta silmad olid murelikud. Ta lasi naise käe kiiresti lahti, justkui oleks temagi tundnud ootamatut kuumalainet.

Kummaline.

Alice kallutas end laeva kaldele vastassuunas ja vangutas põlvi, nagu oli teinud päevade kaupa ka varem. Ta neelatas, sest kurk hakkas kuivama. „Valmis, Perkin?”

Mees mõmises.

Tundes, kuidas vererõhk tõuseb, surus Alice nõela mehe pronksja naha sisse. See tekitas lohu. Naise käsi värises.

„Kui te tahate õmmelda, siis suruge nõel kõvasti sisse,” urises Perkin.

Õige. Alice torkas. Nõel läbistas naha. Mees ei pilgutanud silmagi, aga paus hingamises andis märku, et see oli valus.

„Andke andeks,” pomises naine.

Mehe sinistes silmades vilksatas imestus, siis pööras ta pilgu kõrvale.

Alice torkas nõela läbi haava teise serva, tõmbas selle siis kokku ja sidus niidi kinni. Härra Bellweather oleks tema üle uhke. Väga hea. Ja verd ei tulnud üldse. „Palun kääre.”

Pitskindas sõrme otsas kõlkuvad käärid ilmusid Alice'i ette.

Alice löikas niidi katki ja asetaskäärid Selina väljasirutatud käele.

Kui ta uuesti sisse hingas, tundis ta südant ühtlaselt löömas, ja torkas siis uuesti. „Neljast õmblusest peaks aitama,” pomises ta.

Pööranud pea kõrvale, hakkas Perkin endamisi laulukest vilistama, justkui ei puutuks maailma asjad temasse. Alice oli sunnitud imetlema mehe meelegendlust, ta oli kuulnud, kuidas paljud mehed vingusid nagu kutsikad, kui pidid taluma üht või kaht nōelapistet. Mehe meelerahu sisendas julgust ja ei kulunud palju aega, kui neli korralikku sõlme tõmbasid rebenenud haava kinni.

„Palun sidet, Selina.”

Side ilmus Alice'i nina ette.

Perkin lõpetas vilistamise ja uuris oma käsivart, mustade juuste pahmak varjamas näoilmet. „Täna.” Näis, et sõnad tulid vastumeelselt.

Alice ei teinud mehe trotsist välja ja naeratas. „Ma arvan, et haav paraneb ära.” Paar päeva tuleb oodata, enne kui saab teada, kas haav hakkab korralikult paranema. Kui seda ei juhtu ja asi läheb halvemaks... Sisemuses pitsitas. Sellele pole tarvis mõelda. Tä oli teinud head tööd. Alice võttis sideme ja sidus sellega hoolikalt kinni päikesepuuni soonilise käsivarre, mis oli nii tugev, et oleks võinud grootpurje üksinda masti tõmmata, kui vaja. Seejärel sidus ta kinni riidetüki otsad. „Ma vaatan haava täna veel kord üle.”

„Ei, preili. Ma teen seda ise.”

Mehe napolisõnalisus oli Alice'ile pettumuseks, aga see ei üllatanud teda ja ta noogutas. „Nagu soovite. Palun olge hoolsam, kui hakkate järgmine kord kala puhastama.”

Jahmunud pilk pöördus tema poole. Sel korral polnud see vihane, pigem hämmeldunud. „Jah, preili.” Mees keeras sargikäise alla, varjates sellega oma kenad musklid.